

POŽELENJE

*V so njeno bližino sem nesel s seboj v posteljo
in ves njen lik, ki sem ga z očmi zajel,
sem položil poleg sebe
in tako ves nanjo prižet, sem se pogreznil v noč ...
In sva bila sama.*

*Prazne so bile moje roke,
le v trepetu prstov sem čutil njeno dlan,
ki je še poprej ležala v moji,
poiskal sem v temini njen vrat,
vso njeno toplo, živo ognjeno kožo,
njene ustnice, katerih dah je bil spet z mojimi
in vse moje telo je gorelo:
Čutil sem val, ki je bil v naju,
in bilo mi je, kakor da sem morje,
ki se vihrajoče meče na obrežje,
zašumi, vzdihne in se vse vdano
vleže nazaj v globino.*

IMPRESIJA

*Droben dež trka na okno.
Mar so to drobni prsti tvojih misli,
ki so me dosegle skozi noč?*

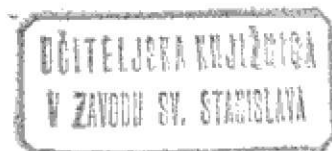
*Mehko in nežno pozvanja na steklo.
Mar je to najine velike pesmi odmev?*

Ali pa je zli duh?

*Morda trka tako vest v človeku,
ki je s pestjo udaril ženo v srce?*

Kaj jaz vem.

*Droben dež trka na okno.
Zunaj je vse temno,
spodaj pod oknom je nekdo zaklel v noč.*

PESMI

STANO KOSOVEL

IZGUBIL SE BOM ...

*Izgubil se bom ko pesek v morju:
zrno pride in se potopi.*

*Kakor list, ki veter ga v pogorju
z veje vtrga in na tla spusti.*

*Ko bo pesem moja onemela,
jaz na dnu bom svojih globočin,
in tam spodaj bom zadelal vrela
bolečin ...*

VPRAŠANJE — ODGOVOR

*Kaj smo? Li zvezda, ki v noči se utrne,
list, ki na veji med vetrom se zgane,
cvet, ki strupene končajo ga slane
in se v življenje nikdar več ne vrne?*

*Ali metulj, ki obliko spreminja,
rosa, ki slavec pred zoro jo pije,
da se v njem nove zbude melodije
z glasom, ki srca človeška prešinja?*

*Kaj smo? Ah, reči ne upam si glasno,
ker naše misli od rojstva do groba
so kakor v kletko zaprta tesnoba,
ki ji življenje je dano začasno,
pa jo le kdaj kdaj resnica obhaja:
duh smo, ki snov vekovečno pomlaja.*

ELEGIJA

*Vsi, vsi ste šli, in nihče se ne vrne,
nikogar ne bo več do mojih vrat,
ki so zastražile jih misli črne.
O, naj ta noč se še nad mano strne,
da ležem k bratom kakor pravi brat!*

*Sam sem ostal na bregu tem za vami,
da vidim čoln, kako ga nese val
v objem vrtinca s hladnimi rokami.
Ustavil se je potnik med zvezdami
in v daljno zemljo meteor je pal.*

*O, saj sem znal, da ta ločitev naša
bo kakor večni zastor, ki med dva
svetova se spusti in nič ne vpraša,
če je medu, li strupa polna čaša,
ki na razstanku žitju smrt jo da.*

*Vsi, vsi ste šli, in nihče se ne vrne,
nikogar ne bo več do mojih vrat,
ki so zastražile jih misli črne.
O, naj ta noč se še nad mano strne,
da ležem k bratom kakor pravi brat!*